

കെക്കതാകാലം

വചന വിച്ചിത്രം

തൈക്കതാകാലം രണ്ടാം തരായർ

ലുക്കാ 15,11-32

“**ദന്നാം സ്ഥാനത്തിന് ദേശി ദാടുനവരോട്
കിസ്തു ഭന്നും ഒന്നും എന്നും പറയുന്നത്;
“മുൻപന്നമാർ പിൻപന്നമാരും
പിൻപന്നമാർ മുൻപന്നമാരുമാകും” (ലുക്കാ 13,30) എന്നാണ്.**”

“പിതാദവ, സ്വത്തിൽ
എൻ്റെ ദാഹരി
എന്നിക്കു തരിക....”
ദുർത്തപ്പുത്രമുള്ള
വ്യാധമായ
ദൗഖ്യകാശമാരണങ്ങിലും
ചോദിച്ച് വാങ്ങിക്കു
നന്നും ഒഴിപ്പിച്ച് സ്വദാ
നീക്കുന്നതും തമിൽ
വലിയ വാതാസമ്പദങ്ങളാണ്.

11-32 ദൈവം പാപികളെ സ്നേഹിക്കുന്നും, പശ്വാത്തപിച്ചു മടങ്ങിവരുന്നോൾ അവരെ സ്വീകരിക്കുന്നും സമർത്ഥിക്കുന്ന രൂപമയാണിൽ. ഈ ഉപമയെ യുർത്ത പുത്രരെ ഉപമയെന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ നല്ലത്, “നല്ല പിതാവിന്റെ ഉപമ” എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പിതാവ് എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ മുളയപുത്രനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ മുത്തപുത്രൻ അസന്തുഷ്ടനാണ്. അവൻ ദൈവനമയിൽ സംഭാഷിക്കാതെ, സ്വയം നിതികരണത്തിന് ഒരുവെന്നും. ഈശോധുടെ പ്രവർത്തനം, ദൈവത്തിനു പാപികളോടുള്ള സ്നേഹം പ്രകടമാക്കുന്നതാണ്.

മുളയപുത്രൻ തനിക്കുവകാശമായതു പിതാവിൽ നിന്നു ചോദിച്ചു വാങ്ങുന്നു. പ്രദോഷക്രമം ഉപദേശിക്കുന്നത്, പിതാകാർമ്മാർ മകൾക്കു സ്വത്തു വീതിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത് ജീവിതാന്തരിലേ ആകാവു എന്നാണ് (പ്രദോ 33,23). ഈയ മകൾ വീടു വിട്ടു ഇരഞ്ഞി സ്വന്തമല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നു. അവസാനം പനികളെ മേയിച്ച് ഉപജീവനം തേടേണ്ടി വരുന്നു. യഹുദരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പനി അശുദ്ധമാണെന്ന് (ബോ 11,7). ആ ജോലിയിലായിരിക്കു, തന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലെ ഭാസമാരുടെ ഭേദങ്ങൾ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് അവൻ ചിന്തിക്കുന്നു. അവൻ പിതാവിന്റെ പകാലേക്കു മടങ്ങിശോകുന്നു. അവനെ കാത്തിരിക്കുന്ന പിതാവ്, അവനെ കണ്ണശോർത്തനെ ഓടിച്ചേരുന്നു സ്വീകരിക്കുന്നു. പുത്രരെ മാനസാന്തരേത മരണത്തിൽനിന്നുള്ള ഉത്മാനമെന്നാണു പിതാവ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. “എൻ്റെ മകൾ മരിച്ചവനായിരുന്നു; എന്നാൽ, അവൻ വീണ്ടും ജീവിക്കുന്നു” ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നത് പാപിയുടെ നാശമല്ല, മാനസാന്തരവും രക്ഷയുമാണ്.

പിതാവ് മുളയ മകനോട് കാട്ടുന്ന സ്നേഹവായ്പിനെ, കോപത്തോടും അസുഖ യോടുമാണ് മുത്ത മകൾ പീക്ഷിക്കുന്നത്. അനുജരെ മടങ്ങിവരവിൽ സംഭാഷിക്കാൻ അവനു കഴിയുന്നില്ല. നല്ല പിതാവ് മുത്ത മകൾ പരാതി കേൾക്കുകയും അവനെ ആശുപിഷ്ഠിച്ച്, അനുജനോടൊപ്പം സംഭാഷിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈശോധ പാപികളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ, പിതാവിന്നുള്ള ആളൂദത്തിൽ പകുചേരാൻ കഴിയാതെ പ്രതിയോഗിക്കർക്കെതിരേയുള്ള വിമർശനമാണ് അവസാനം കാണുന്നത്. ദൈവഹിതം അനുസരിക്കുന്നതിൽ, തങ്കൾ എന്നു വിശ്വസ്തരായിരുന്നെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന പ്രീശർക്ക് പാപികളോടും സ്നേഹമില്ലായിരുന്നു. ഈശോധ പാപികളോടു പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹം അവർക്ക് മുടർച്ചയ്ക്കു കാരണമായിത്തിരുന്നു.

11 അവൻ പറഞ്ഞു: ഒരു മനുഷ്യനു രണ്ടു
പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു.

ഹ്രസ്വമായ ആമുഖം നൽകുന്ന സുചന, ഈ ഉപമയും നഷ്ടപ്പെടുത്തിന കണ്ണുകി

കുവോഴുള്ള ആളിഡത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുനാണാ. ആദ്യത്തെ രണ്ടുപമകളും ചോദ്യ രൂപത്തിലുള്ളതായിരുന്നുകിൽ, ഇതിനു വിവരണരൂപമാണുള്ളത്. ഒരുവൻറെ രണ്ടു പുത്ര മന്മാരിൽ ഇളയവനാണു പ്രധാനകമാപാത്രം. ഇവുടെ പരാമർശിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഒരു കൃഷികാരനാണ്. അയാൾക്കു വസ്തുവകകളും വേലക്കാരുമാണ്. ഭിന്നസ്വഭാവക്കാരായ രണ്ടു പുത്രരാജാണ് അയ്യാൾക്കുള്ളത് (മത്താ 21,28...).

**12 ഇളയവൻ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു: പിതാദേവ, സ്വത്തിൽ
എൻറെ ഓഹരി എനിക്കു തരിക. അവൻ സ്വത്ത് അവർക്കായി
ഭാഗിച്ചു.**

ഇളയവൻ അവിവാഹിതനായിരിക്കാം; 17 നും 22 നുമിൽക്കു പ്രായം കാണണം. തന്റെ അവകാശം വീതിച്ചുകിട്ടണമെന്ന അവൻറെ ആവശ്യം ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണ്. നിയ 21,17 -ാം വാക്യമനുസരിച്ച്, പിതാക്കന്നാർ തങ്ങളുടെ വസ്തുകവകകൾ മകൾക്കു വീതിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. രണ്ടു മകളുണ്ടെങ്കിൽ പിതൃസ്വന്തിൻ്റെ മുന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം ആദ്യജാതനും മുന്നിലെബാരു ഭാഗം അനുജനും അവകാശശേഖ്യതാണ്.

**13 ഏറെ താമസിയാതെ, ഇളയമകൻ എല്ലാം ശ്രദ്ധവരിച്ചുകൊണ്ടു
ദുരദ്ദേശത്തെക്കു പോയി, അവിടെ ധൂർത്തനായി ജീവിച്ചു,
സ്വത്തു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു.**

“ഇളയമകൻ
എല്ലാം ശ്രദ്ധവരിച്ചുകൊണ്ടു
ദുരദ്ദേശത്തെക്കു പോയി,
ഭവിഷ്ട ധൂർത്തനായി
ജീവിച്ചു, സ്വത്തു
നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു...”
ജീവിതത്തിൽ താദാക്കന്ന
വലുവട സാവിപ്പം ദേക്കാറിക
ഇയുഭ്രാഷ്ട സംഭവിക്കുന്ന
ദുരദ്ദേശിൽ...”

ഇളയപുത്രൻ്റെ തെറ്റ്, അവൻ തന്റെ വീതിയും വാങ്ങി ദുരദ്ദേശത്തെക്കു പോകുന്ന നാല്പാലും, ഉള്ളെത്തല്ലാം ധൂർത്തിക്കുന്നുന്നതാണ് (15,30). അവൻ വേദ്യകളോടുകൂടി സ്വത്തെപ്പാലും ധൂർത്തിചെന്ന ആരോപണം ശക്തമാണ്. അവൻ ഒരു വിജിതിയനെ സമീപിക്കുന്നതും പനികളെ മേയ്ക്കുന്നതും പിതൃമതം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. “നിന്റെ മുന്നാകെ ഞാൻ പാപം ചെയ്തു” (15,18) എന്ന ഏറ്റുപറിച്ചില്ല, പുത്രസ്വന്തു നശിപ്പിചെന്ന ധനിയാണുള്ളത്. ഒരുവനെ ഏൽപ്പിക്കുന്നത് ദുരുപയോഗിക്കുന്നതു പാപമാണ് (7,41...; 18,23).

**14-16 അവൻ എല്ലാം ചെലവഴിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ദേശത്ത്
എ കറിനക്ഷാമം ഉണ്ടാവുകയും അവൻ
ഞെരുക്കത്തിലാവുകയും ചെയ്തു. അവൻ, ആ ദേശത്തെ
എ പാരൻറെ അടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിൽ. അയാൾ അവനെ
പനികളെ മേയിക്കാൻ വയലിലേക്കയച്ചു. പനി
തിനിരുന്നതവിടക്കില്ലുംകൊണ്ടു വയറു നിറയ്ക്കാൻ അവൻ
ആശിച്ചു. പകുച്ച, ആരും അവനു കൊടുത്തില്ല.**

തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നത് തീരുകയും താൻ ചെന്ന നാട്ടിൽ കഷാമമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അയാളുടെ സ്ഥിതി പരുങ്ങാലിലായി. അയാൾ ഒരു വിജിതിയെ സമീപിച്ചു പനിമോയ്പു ജോലി സ്വീകരിക്കുന്നു. യഹുദിവിക്ഷണത്തിൽ, അശുദ്ധമുഖമായ പനികളെ മേയ്ക്കുന്നവർ അശുദ്ധരും അക്കാരണന്താൽ, സമുഹാഡ്യങ്ങൾുമാണ്. പനി തന്മുദ്ദേശക്കിലും ഭക്ഷിക്കാമെന്ന അയാളുടെ അഗ്രഹം, അയാളുടെ ദയനീയാവസ്ഥയ്ക്കു തെളിവാണ്. അതും അയാൾക്കു ലഭിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഭൗതികതിൽ നിന്ന് അകലുന്നവന് മനുഷ്യരുടെയും കരുണ ലഭിക്കയില്ലെന്ന സുചനായാണുള്ളത്.

**17 അപേപ്പാൾ അവനു സുഖവോധമുണ്ടായി. അവൻ പറഞ്ഞു:
എൻറെ പിതാവിനോടെ എത്തേയോ ഭാസന്മാർ സുഖിക്കുമായി
കൈശണം കഴിക്കുന്നു! ഞാനോ ഇവിടെ വിശനു മരിക്കുന്നു!**

വെളിയാണകിലും അയാൾ സ്വന്നം തെറ്റു മനസ്സിലാക്കുന്നു (അവനു സുഖവോധം വന്നു). അയാളുടെ മാനസാന്തരിതിന്റെ ആരംഭമാണത്. ആത്മഗതപ്രസ്താവനയിൽ അയാളുടെ അനുഭവജ്ഞാനമാണു പ്രകടമാക്കുന്നത്. തന്റെ വിട്ടിലെ വേലക്കാർ സുഖിക്കുതയിൽ കഴിയുന്നോൾ, താൻ പട്ടിണിമുളം മരിക്കാൻ പോകുന്നുപോലും!

18-19 ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് എൻ്റീ പിതാവിന്റീ അടുത്തേക്കു പോകും. ഞാൻ അവനോടു പറയും: പിതാവേ, സർഗ്ഗത്തിനെതിരായും നിന്റീ മുമ്പില്ലും ഞാൻ പാപം ചെയ്തു. നിന്റീ പുതൻ എന്നു വിളിക്കുമ്പൊൻ ഞാൻ ഇനി യോഗ്യന്തി. നിന്റീ ഭാസമിൽ ഒരുവനായി എന്ന സ്വീകരിക്കണമെ.

വിജാതീയനെ വിട്ട് സ്വന്തം പിതാവിന്റീ പക്കലേക്കു പോകാൻ അയാൾ തിരുമാൻ കുന്നു. ദൈവത്തോടും പിതാവിനോടും തന്റെ കുറിം ഏറ്റുപറയാൻ അയാൾ രൂക്ഷമാണ്. മനുഷ്യർക്കെതിരെ ചെയ്യുന്ന തെറ്റുകൾ, ദൈവത്തിനെതിരെയുള്ളവയാണെന്നു കരുതുന്നുതുകൊണ്ടാണ് താൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന് (ദൈവത്തിന്) എത്തിരായും തെറ്റു ചെയ്തെന്ന് അയാൾ കരുതുന്നത്. പിടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിചെന്നാൽ, പുത്രാവകാശം നഷ്ടമാക്കിയ തനിക്ക് ഓന്നും അവകാശമില്ലെന്ന് അയാൾക്കിയാം. അവിടെ ചെന്നു ജോലി ചെയ്താൻ, ആഹാരത്തിനു വക നേടാമെന്ന് പ്രതീക്ഷയേ അയാൾക്കുള്ളൂ. അയാൾ തന്റെ തിരുമാനം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതെങ്കുംഖു ഹ്രസ്വമായ പരാമർശനേയുള്ളൂ.

20 അവൻ എഴുന്നേറ്റ്, പിതാവിന്റീ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. ദുര പച്ചുതനെ പിതാവ് അവനെ കണ്ടു. അവൻ മനസ്സിലിൽ ഓടിച്ചുന്ന് അവനെ കൈടക്കിപ്പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു.

“ഒരു കരിനക്കാഡ്
ഉണ്ടാവുകയും അഭവം
എന്നർക്കുന്നിലാവുകയും
എയ്യതു...”
ജീവിതത്തിലെ
സജ്ജാഗ്രഹങ്ങൾ
ഒക്കെപ്പുകളും
വിരുന്നുവരുന്ന
രണ്ട് അധിനികൾ,
കൊമ്പവും പിന്ന
എന്നർക്കുവും

പിതാവിന്റീ പെരുമാറ്റം സ്പർശമാക്കുന്നത്, അയാൾക്കു പുത്രനോടുള്ള സംശയം തിന് കുറവും വനിട്ടിക്കുള്ളാണ്. പുത്രനെ കാണുന്നോൾ അയാളുടെ മനസ്സ് അലിയുന്നു (7,13; 10,33 = സമരിയാക്കാൻ). പനികളുമായുള്ള സന്ധർക്കത്താൽ അശുദ്ധനായ വനെ അയാൾ ആഴ്ചേഴ്ചിക്കുന്നു. എല്ലാം ക്ഷണിച്ചുന്നതിന് അടയാളമാണ് ആഴ്ചേഴ്ച (2 സമാനം 14,33 = ദാവിദു രാജാവ് അബ്സിന്റോ വിളിപ്പിച്ചു). അവൻ വന്നേം അദ്ദേഹം അവനെ ആഴ്ചേഴ്ചിച്ചു). യമാർത്തിൽ, ഇവിടെയാണ് കമ ആരംഭിക്കുന്നത്. ഈ വരെ പറഞ്ഞതെല്ലാം പശ്ചാത്താപത്തിനുള്ള രൂക്ഷത്തെങ്കുംഖായിരുന്നു. പുത്രൻ തന്റെ പിതാവിന്റീ പക്കലേക്കു പോകുന്നതോടെ, 18-ാം വാക്കുതിലെ തിരുമാനം പ്രാവർത്തികമാകുന്നു. അയാൾ പാപസാഹചര്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു പിതാവിന്റീ പക്കലേക്കു പോകുന്നു. ഈ മുതൽ പിതാവാണു പ്രമാണ കമാപാത്രം.

പിതാവിന്റീ പ്രവർത്തനത്തിൽ കാണുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ കരുണായാണ്. പിതാവു കാലങ്ങളായി കാത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്, പുത്രനെ ദുരോദ്ധ്വതനെ കാണുന്നത്. ലാബാൻ ഓടിച്ചുന്ന് യാക്കോബിനെയും, യാസേപ് ഓടിച്ചുന്ന് ബബ്മിനെയും യാക്കോബിനെയും ആഴ്ചേഴ്ചിക്കുന്നതെങ്കുംഖു ഉത്പത്തി ശുഭമം (29,13; 45,14; 46,29) പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

21-22 മകൻ പറഞ്ഞു: പിതാവേ, സ്വർഗ്ഗത്തിനെതിരായും നിന്റീ മുമ്പില്ലും ഞാൻ പാപം ചെയ്തു. നിന്റീ പുതൻ എന്നു വിളിക്കുമ്പൊൻ ഞാൻ ഇനി യോഗ്യന്തി. പിതാവാകട്ട, തനിന്റീ ഭാസരോടു പറഞ്ഞു: ഉടനെ മേൽത്തരം വസ്ത്രം കൊണ്ടുവന്ന് ഇവനെ ധരിപ്പിക്കുവിൻ. ഇവന്റെ കൈയ്യിൽ മോതിരവും കാലിൽ ചെരിപ്പും അണിയിക്കുവിൻ.

പുത്രൻ തന്റെ തെറ്റ് ഏറ്റുപറയുന്നുന്നും, തന്നെ ഒരു വേലക്കാരനായി കരുതണമെന്ന് ആവശ്യക്കുള്ളില്ല. പിതാവ് പുത്രനോട് ഒരു വാക്കുശേഖരം പറയാതെ. അവനെ വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ അണിയിക്കാനും, അവൻറെ ഖൂമാനാർത്ഥം വിരുന്നു നട തിനുമാണ് ഭാസരോട് ആവശ്യക്കുള്ളത്. മോതിരവും വസ്ത്രങ്ങളും സുചിപ്പിക്കുന്നത്, അയാൾ ആ പിടിലെ അടിമയില്ലെന്നും, അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളുമുള്ള പുത്രനാണെന്നുമാണ്.

23-24 கொழுத் தகால்கூட்டியை கொள்ளுவனா கொல்லுவின்.
 நமுக்கு கெசிசீ அற்பாரிக்காா. ஏவன்றி ஹத மகங்
 முதனாயிருங்கு; அவன் ஹதா, வீளைங் ஜிவிக்குங்கு.
 அவன் நஷ்டபூதிருங்கு; ஹபோஸ் வீளைக்கிடியிரிக்குங்கு.
 அவர் அற்பாரிக்காா தூடனே.

പുത്രരെ മടങ്ങിവരുമെന്നും അവസരമാണ്. അയാൾക്കുവേണ്ടി ഒരു കുന്ന വിരുന്ന്, അയാളെ പുർണ്ണസഹാധാരണത്തിലേക്കു സ്ഥികൾച്ചുവെന്നതിനു തെളിവാണ്. സദയിൽ പശ്വാതാവും പാപമോചനവും വിശുദ്ധകുർജ്ജാന എന്ന വിരുന്നുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ആളൂറാദത്തിന് രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ട്. “മരിച്ചുവൻ ജീവിക്കുന്നു; നാഡ് ചെടുവനെ കണ്ണുകൂട്ടിയിരിക്കുന്നു.” “അവർ ആളൂറിക്കാൻ തുടങ്ങി” എന്ന പ്രസ്താവനയിൽ പാപികളുടെ മാനസാന്തരാത്തിൽ വെറാവും ഹ്രദായവും ആളൂറിക്കുന്നു യുനിയുണ്ട്. നല്ല പിതാവിന്റെ ഉപമ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാമായിരുന്നു.

25 അവൻറെ മുത്തമകൾ വയലിലായിരുന്നു. അവൻ തിരിച്ചു
വരുമ്പോൾ വീടി നടുത്തുവച്ച് സംഗീതത്തിനെന്നിയും
നൃത്തത്തിനെന്നിയും ശബ്ദം കേട്ട്.

හුතුවර පරාමර්ශිකාපේනාතිරුණ මුතපුද්‍රය බයලිත්තිනිනු මඟීවරුණු. අගුණ්‍ය මඟීවානිල් පෙරිත ඩිරුභාරුකි අභ්‍යාරෝ ප්‍රක්තිජ්‍යිකුණ පිතාවිල් නිවහාද මඟුව්‍යාලාකාර අයාර්කු ක්‍රියාත්මිකු. අයාර් අකුතුවුක්කාත බාබි පිටිඹු පුළුතු නිර්කුෂෙනාදු, පිතාවිල් ගැයාණු කාණුණත්. අයාර් පුළුතු බෙන් අවබෑ ක්‍රිසිකුණු. බයලිත නිනු මඟීවානු මුතපුද්‍රයේ ප්‍රතික ජීව ප්‍රීජුඩෙතින් තුළුමාන්, “අභ්‍යාර පාහිකළු ස්ථිකරිකුණු. අභ්‍යාර තොස කෙශණ ක්‍රිකුණු” (15,2).

26-28 അവൻ ഒരു വേലക്കാരനെ വിളിച്ച് കാര്യം തിരക്കി. വേലക്കാരൻ പറഞ്ഞു: നിന്റെ സഹോദരൻ തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു. അവനെ സ സുവം തിരിച്ചുകട്ടിയതുകൊണ്ട് നിന്റെ പിതാവ് കൊഴുത്തെ കരളക്കുട്ടിയെ കൊന്നിരിക്കുന്നു. അവൻ കോപിച്ച് അക്കത്തു കയറാൻ വിസമ്മതിച്ചു. പിതാവു പുറത്തുവന്ന് അവനോടു സാന്തരനങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

விட்டிலெ அழூடுத்திரை காரணம் அனேகுவோடு, அயாஸ் பலிவெப்புதை பானு ஸங்ஸாரிக்குன்றத் தொகோடுமென்ற மத்தியத்தினையும் அவர் ஸுவமாதிரிக்கு நெற்றும் விதாவுட் அவரை வழுமானத்தும் விஶ்ரீகரணங்கள்க்கும் அவரை தூப்த நாக்குனிலூ. விதாவிலை ஸ்தேபாவும் (15,20) முறத புதுதை கோபாவும் தமிழ்ப் பொரு தமிலூ. “பாபி அகற்றும் தான் புதுத்து” என சிற அவரை அலட்டும். வாசிப்பி திட்டு புதுத்து நிற்கும் புதுதை விதாவும் செனு கஜனிக்கும். ஏது கரிமஹு யனையும் வெறும் கஜனிக்குவென்றதினும் தெனிவானத்.

29 എന്നാൽ, അവൻ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു: നോക്കു, എത്ര വർഷമായി താൻ നിനക്കു ഭാസ്യവേലച്ചയ്യുന്നു. ഒരിക്കലും നിന്റെ കൽപന താൻ ലംഗിച്ചിട്ടില്ല. എക്കിലും, എന്റെ കൃത്യകാരോകാതൽ ആപ്പാദിക്കാൻ ഒരു അടിസ്ഥാനക്കുറയപോലും നീ എന്നിക്കു തന്നിലു.

பிராவு கண்ணாலோ, முறைபுத்திற்கு மகுபடி பலிவெஸுரத்திலுள்ளதான். பிராவே (15,21) எனுமூலோயங்போலும் செய்யாத, அயாச் தலை (பவர்த்தனங்களை நூயிக்குக்கிட்டதான். தான் அனுஜங்கலை உருவுத்தாயிருநிலைங்கு பிராவி நோக் அனுஸரளமுடுவுவாயிருநெங்குமான் அயாச்க்கு பரியாங்குத்த (18,11 = 19,11); எனவே சுதாஷ்காவெனும் அதி/சுதி காவெனும் பாலி பாலி காவெனும் என்கிற

രെയുംപോലെയല്ല; താൻ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഉപവസിക്കുന്നു; സന്ധാരിക്കുന്നിനിന്റെ ദശാംശം കൊടുക്കുന്നു). വിശുസ്തതയോട് പിതാവിനെ സേവിക്കുന്ന തന്നെ പിതാവ് ഇതുവരെ ഖഹുമാനിച്ചില്ല.

**30 എന്നാൽ, വേദ്യകളോടു കൂടുചേർന്ന്, നിന്റെ
സ്വത്തെല്ലാം യുർത്തടിച്ച നിന്റെ ഇതു മകൾ
തിരിച്ചുവന്നേപ്പാർ അവനുവേണ്ടി നീ കൊഴുത്തെ കാളയെ
കൊന്നിരിക്കുന്നു.**

അനുജൻ വേദ്യകളോടുകൂടെ പണം ധൂർത്തടിച്ചുന്നതു തെളിവില്ലാത്ത ആരോപണമാണ്. എല്ലാം ക്ഷമിക്കുന്ന പിതാവിന്റെ സ്വന്നഹം കാണാൻ അയാൾക്കു കഴിയുന്നില്ല.

**31 അപ്പോൾ പിതാവു പറഞ്ഞു: മകനേ, നീ എപ്പോഴും
എന്നോടുകൂടെ ഉണ്ടാളോ. എനിക്കുള്ളതെല്ലാം നിന്റെതാണ്.**

“എന്റെ മകനേ,” എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു സ്വന്നഹമുണ്ട് പിതാവ് മുത്തമകനെ ചില കാര്യങ്ങൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇളയമകനോടു സ്വന്നഹം കാണിക്കുന്ന പിതാവിന്, മുത്തമകനോട് സ്വന്നഹക്കുവില്ല. അളയനുള്ള വിഹിതം കൊടുത്തതിനുംശേഷം, പിതാവിന്റെ പേരിലുള്ള സ്വത്തുകളെല്ലാം മുത്തവനുള്ളതാണ്.

**32 ഇപ്പോൾ നമ്മൾ ആനന്ദിക്കുകയും ആപ്പാറിക്കുകയും
വേണം. എന്നെന്നാൽ, നിന്റെ ഇതു
സഹോദരൻമുത്തനായിരുന്നു; അവനിപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നു.
നഷ്ടപ്പെടിരുന്നു; ഇപ്പോൾ കണ്ണുകൂടിയിരിക്കുന്നു.**

“അവർ ആളൂടിക്കാൻ
തുടങ്ങി...”

ഒക്സിജന്വാദി
തിരിച്ച് കിട്ടുന്നോൾ
സംഭവിക്കുന്ന വലിയ മാറ്റ
മാനിത്. ഏകിൽ,
മാനസാന്നാരഥിൽ
സ്വർഗ്ഗം എന്നുമാരും
സങ്ഗാഴിക്കുന്നുണ്ടാകും!

ഇളയമകൾ മടങ്ങിവരിൽ, മുത്തമകനും ആളൂടിക്കാൻ മതിയായ കാരണങ്ങൾുണ്ട്. “എന്റെ മകൻ മരിച്ചുവനായിരുന്നു” (15,24) എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു “നിന്റെ സഹോദരൻ മരിച്ചുവനായിരുന്നു” എന്നാണ് പിതാവു പറയുന്നത്. “താൻ അവനോടു ക്ഷമിച്ചുതു പോലെ, നീയും അവനോടു ക്ഷമിക്കാണമെന്നു അവനെ സ്വീകരിക്കണം” എന്നുള്ള ആഹ്വാനംമാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ദൈവം മനുഷ്യരോടു ക്ഷണിക്കുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യർ പസ്തിം ക്ഷണിക്കാൻ കടക്ഷട്ടവരാണ്.

ഒരു പിതാവിനെകുറിച്ചുള്ള ഇതു ഉപമയിൽ, പിതാവ് പുത്രനെയും, പുത്രൻ പിതാവിനെയും പ്രതിനിധികരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗിയപിതാവിന്റെ സ്വന്നഹമും കരുണയുമാണ് ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. “സുവിശേഷത്തിലെ സുവിശേഷം” എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഇതു ഉപമയിൽ പ്രകടമാകുന്നത്, ഇത്രോയ്ക്കു പാപികളോടുള്ള സ്വന്നഹമാണ്. പഴയ നിയമം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ദൈവസ്വന്നഹമാണിൽ (ഹോസി 11,8 - 9 = എപ്രായി 0, നിന്നെ താൻ എങ്ങനെ ഉപേക്ഷിക്കും; ഇസായേൽ, നിന്നെ താൻ എങ്ങനെ കൈവിടും; താൻ ദൈവമാണ്, മനുഷ്യന്നു; താൻ നിങ്ങളെ ശിഖിക്കാൻ വരുകയില്ല). ഇത്രോയ്ക്കു പാപികളോടുള്ള സ്വന്നഹത്തകുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ, അനാത്മ ചിലരെപോലെ, ഇന്നത്തെ ചിലർക്കും കഴിയുന്നില്ല.

കടപ്പാട്: റവ. ഡോ. തോമസ് കയ്യാലപറമ്പിൽ
“സുവിശേഷ വ്യവാനം: ലുക്കാ”